

Sygn. akt **VIII K 154/12**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lipca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia Izabela Szumniak**

Protokolant: sekr. sąd. Dalia Przepląta, sekr. sąd. Monika Kutyla

przy udziale Prokuratora Anny Karbowskiej i oskarżycieli posiłkowych I. S., M. J. (1), M. B. i E. K. (1)

po rozpoznaniu w dniach: 21.05.2019 r. i 25.06.2019 r.

sprawy:

K. K. (1), urodzonego (...) w W., syna J. i D. z d. K.,

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 23 marca 2010 r. w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził I. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 32 000 zł, w ten sposób, że pożyczył od w/w przedmiotową kwotę, wprowadzając ją w błąd co do zamiaru jej przeznaczenia i utrzymując pokrzywdzoną w przeświadczeniu, iż pieniądze te są niezbędne do leczenia jego chorego ojca oraz wprowadzając ją w błąd co do zamiaru spłaty pożyczki w w/w kwocie,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.;

II. w okresie od listopada 2009 r. do dnia 21 czerwca 2010 r. w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, doprowadził M. J. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 98 303,99 zł, w ten sposób, że pożyczył od w/w wymienionej pieniądze kolejno w kwocie: 1 400 zł; 3 600 zł; 22 700 zł; 15 921 zł; 6 500 zł; 12 782,99 zł; 9 000 zł; 2 900 zł; 3 000 zł; 1 000 zł; 1 500 zł; 2 000 zł; 2 000 zł; 2 000 zł; 2 000 zł oraz 10 000 zł wprowadzając ją w błąd co do zamiaru ich przeznaczenia i trzymując ją w przeświadczeniu, iż pieniądze te są niezbędne do prowadzenie działalności gospodarczej jego kuzynki oraz do leczenia jego chorego ojca oraz wprowadzając pokrzywdzoną w błąd co do zamiaru spłaty pożyczki w w/w kwocie,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

III. w okresie od dnia 25 listopada 2010 r. do dnia 29 listopada 2010 r. w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, doprowadził M. K. (2) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 41 500 zł, w ten sposób, że pożyczył od w/w pieniądze kolejno w kwocie: 2 500 zł, 19 000 zł i 20 000 zł, wprowadzając ją w błąd co do zamiaru ich przeznaczenia i utrzymując ją w przeświadczeniu, iż pieniądze te są niezbędne do leczenia jego chorego ojca oraz wprowadzając ją w błąd, co do zamiaru spłaty pożyczki w w/w kwocie,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

IV. w okresie od sierpnia 2010 r. do września 2010 r. w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, doprowadził M. B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 51 000 zł, w ten sposób, że pożyczył od w/w pieniądze kolejno w kwocie: 10 000 zł, 16 000 zł, 3 000 zł, 5 000 zł, 1 000 zł i 16 000 zł, wprowadzając ją w błąd co do zamiaru ich przeznaczenia i utrzymując

pokrzywdzoną w przeświadczeniu, iż pieniądze te są niezbędne do leczenia jego chorego ojca oraz wprowadzając ją w błąd co do zamiaru spłaty pożyczki w w/w kwocie, a ponadto nakłonił ją do zawarcia umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych z (...) sp. Z o.o. na skutek czego M. B. poniosła szkodę o nieustalonej dotychczas wartości,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

V. w okresie od września 2010 r. do dnia 20 października 2010 r. w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, doprowadził E. K. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 11 110 zł, w ten sposób, że pożyczył od w/w pieniądze kolejno w kwocie: 5 000 zł, 5 000 zł i 1 100 zł, wprowadzając ją w błąd co do zamiaru ich przeznaczenia i utrzymując pokrzywdzoną w przeświadczeniu, iż pieniądze te są niezbędne do leczenia jego chorego ojca oraz wprowadzając ją w błąd, co do zamiaru spłaty pożyczki w w/w kwocie,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

VI. w okresie od 1 listopada 2010 r. do dnia 30 listopada 2010 r. w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, doprowadził B. E. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 14 000 zł, w ten sposób, że pożyczył od w/w pieniądze kolejno w kwocie: 6 800 zł i 7 200 zł wprowadzając ją w błąd co do zamiaru ich przeznaczenia i utrzymując pokrzywdzoną w przeświadczeniu, iż pieniądze te są niezbędne do leczenia jego chorego ojca oraz wprowadzając ją w błąd co do zamiaru spłaty pożyczki w w/w kwocie, ***tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;***

VII. w bliżej nieustalonym okresie czasu, nie wcześniej niż 1 października 2010 r. i nie później niż 31 października 2010 r. w W., przywłaszczył powierzone mu przez K. A. pieniądze w kwocie 400 zł, czym działał na jej szkodę,

tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k.;

VIII. w bliżej nieustalonym okresie czasu, nie wcześniej niż 1 października 2010 r. i nie później niż 31 października 2010 r. w miejscowości B., przywłaszczył powierzony mu przez O. K. komputer marki H. wraz z pamięcią USB i torbą do notebooka o łącznej wartości 2323,80 zł, czym działał na szkodę Zakładu Usługowego (...),

tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 288 § 1 k.k.;

IX. w bliżej nieustalonym okresie czasu, nie wcześniej niż 10 października 2009 r. i nie później niż do września 2011 r. w W., przywłaszczył sobie stanowiące własność K. M. mienie w postaci komputera, telewizora oraz odtwarzacza DVD o łącznej wartości 1 850 zł, a ponadto dokonał zniszczenia drzwi lokalu nr (...) przy ul. (...), gdzie wartość szkody wyniosła 1050 zł, czym działał na jej szkodę,

tj. o czyn z art. 284 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k.

orzeka:

przyjmując stan prawny obowiązujący przed zmianą wprowadzoną od dnia 1 lipca 2015 r. (Dz.U.2015.396) przy zastosowaniu ar. 4 § 1 k.k.

1. oskarżonego K. K. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu w pkt. I do VI aktu oskarżenia czynów, przyjmując, że oskarżony działał w okresie od listopada 2009 r. do 30 listopada 2010 r., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru a wysokość niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez I. S. wyniosła 32.000 zł. (trzydzieści dwa tysiące złotych), przez M. J. (1) kwotę 98.303,99 zł. (...), przez M. J. (2) (dawniej K.) kwotę 46.500 zł. (...), przez M. B. kwotę 53.000 zł. (...), E. K. (1) kwotę 11.100 zł. (jedenaście tysięcy sto złotych) i B. E. kwotę 14.378,95 zł. ***łącznie kwotę 240 903,99 zł.*** (...) i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazuje go a na podstawie art. 294 § 1 k.k. wymierza mu karę 3 (trzy) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

1. oskarżonego K. K. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu w pkt. VII aktu oskarżenia czynu z art. 284 § 2 k.k., w punkcie VIII aktu oskarżenia czynu z art. 284 § 2 k.k. i w punkcie IX aktu oskarżenia, eliminując z jego opisu dokonanie zniszczenia drzwi w lokalu nr (...) przy ul. (...), gdzie wartość szkody wyniosła 1050 zł.-czynu z art. 284 § 1 k.k. i za to, przyjmując, że popełnił je w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu na podstawie tych przepisów skazuje go a na podstawie art. 91 § 1 k.k. wymierza mu jedną karę w wymiarze 1 (jeden) roku pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 85 k.k. opisane w punktach 1 – 2 wyroku kary pozbawienia wolności łączy i wymierza oskarżonemu K. K. (1) karę 4 (cztery) lat pozbawienia wolności;
3. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądza od oskarżonego tytułem naprawienia szkody kwoty: 30 000 zł. (trzydzieści tysięcy złotych) na rzecz I. S., 46.500 zł. (czterdzieści sześć tysięcy pięćset złotych) na rzecz M. J. (2) (dawniej K.), 52 400 zł. (pięćdziesiąt dwa tysiące czterysta złotych) na rzecz M. B., 11 100 zł. (jedenaście tysięcy sto złotych) na rzecz E. K. (1) i 14.378,95 zł. (czternaście tysięcy trzysta siedemdziesiąt osiem złotych i dziewięćdziesiąt pięć groszy) na rzecz B. E., kwotę 400 (czterysta) złotych na rzecz K. A., kwotę 2323,80 zł. (dwa tysiące trzysta dwadzieścia trzy złote i osiemdziesiąt groszy) na rzecz W. T.;
4. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec K. K. (1) kary 4 lat pozbawienia wolności zaliczyć okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 30.11.2010 r. do 31.01.2011 r., od 01.04.2011 r. do 12.04.2011 r., od 17.05.2011 r. do 15.06.2011 r., od 10.07.2011 r. do 22.03.2012 r. i od 05.07.2018 r. do 09.04.2019 r.;
5. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 9 779,74 zł. (dziewięć tysięcy siedemset siedemdziesiąt dziewięć złotych i siedemdziesiąt cztery grosze), w tym kwotę 400 zł. (czterysta złotych) tytułem opłaty i na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od ponoszenia pozostałych kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego na rozprawie, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony K. K. (1) urodził się (...) w W.. Od około 2007 r. oskarżony pozostawał w związku małżeńskim z M. K. (3), z którą ma dwoje dzieci. Pod koniec 2008 r. poznał P. C., z którą pozostawał w nieformalnym związku i wspólnie zamieszkiwał (z krótkimi przerwami) aż do swojego zatrzymania w grudniu 2010 r. W tym czasie z żoną utrzymywał sporadyczne stosunki, niełożył na utrzymanie dzieci, tłumacząc się brakiem pieniędzy, związanym z koniecznością uregulowania zaległości pieniężnych w związku z wyrokami skazującymi jakie w stosunku do niego zapadły. P. C. w okresie swojego zamieszkiwania z oskarżonym studiowała i pozostawała na jego utrzymaniu. Nie miała wiedzy, że K. K. (1) jest żonaty i ma dzieci. Oskarżony swoje częste nieobecności i nieuregulowany tryb życia tłumaczył pracą w służbach specjalnych i tajnym charakterem prowadzonych operacji. Jednocześnie K. K. (1) od co najmniej listopada 2009 r. do grudnia 2010 r. za pośrednictwem portalu internetowego „(...)” utrzymywał znajomości z różnymi młodymi kobietami, z którymi w krótkim czasie nawiązywał bezpośredni kontakt i wchodził w osobiste i intymne relacje. Działając w krótkich odstępach czasu, ze z góry powziętym zamiarem nęcąc wizją wspólnej przyszłości, nierzadko proponując związek małżeński i założenie rodziny oskarżony wyłudzał od poznanych kobiet (zdarzało się będących już z nim zaręczonymi) pieniądze. Z reguły pretekstem wyłudzeń, był rzekomo chory ojciec oskarżonego, który miał potrzebować sfinansowania ratującej życie operacji, poza granicami kraju, co wymagało sporych nakładów finansowych. Zaangażowane uczuciowo kobiety przekazywały oskarżonemu wszelkie posiadane środki pieniężne oraz zaciągały na ten cel pożyczki i kredyty bankowe. Oskarżony utwierdzał kobiety w przekonaniu, że jedynie pożyczają mu pieniądze na leczenie ojca i obiecywał ich zwrot. W rzeczywistości ojciec oskarżonego był zdrowy, nie miał w planach żadnej operacji, utrzymywał z synem sporadyczny kontakt. Przekazywane przez pokrzywdzone kobiety środki finansowe oskarżony przeznaczał na własne potrzeby. Kobiety nie wiedziały o sobie nawzajem oraz o tym, że oskarżony jest żonaty, ma dzieci i pozostaje w konkubinacie z P. C..

M. J. (1) K. K. (1) poznał w dniu 20 listopada 2009 r. za pośrednictwem wskazanego wyżej randkowego portalu internetowego. Początkowo kontaktowali się telefonicznie, następnie spotkali się i nawiązali bliższą znajomość. Oskarżony zaproponował dziewczynie wspólny związek na co ona się zgodziła. Zdobywając zaufanie pokrzywdzonej oskarżony opowiadał o swoim rzekomo ciężko chorym ojcu, który przebywa w szpitalu MSWiA w W. oraz pilnej potrzebie jego leczenia w prywatnej klinice w Austrii. Dodatkowo poinformował swoją „dziewczynę” o kuzynce, która potrzebuje środków pieniężnych na prowadzoną przez siebie działalność gospodarczą. M. J. (1), kierując się chęcią pomocy bliskiej osobie, bo taką stał się dla niej K. K. (1) przekazała mu środki pieniężne w łącznej kwocie 98.303,99 zł. Kwota 5000 zł. dotyczyła dwóch umów pożyczki rzekomo zawartych z M. O. (kuzynką oskarżonego). Kwoty 22.700 zł., 15,921 zł., 6.500 zł. i 12.782,99 zł to kwoty kredytów zaciągniętych przez M. J. (1), które w całości przekazane zostały przez nią oskarżonemu. Pozostała przekazana kwota w wysokości 35.400 zł pochodziła z pożyczek zaciągniętych przez pokrzywdzoną u znajomych i rodziny. Równolegle K. K. (1) poznawał kolejne swoje ofiary z zamiarem dokonywania dalszych wyłudzeń pieniężnych.

Pod koniec stycznia 2010 r. również za pośrednictwem portalu internetowego oskarżony poznał kolejną pokrzywdzoną – I. S.. Nawiązali bliską, intymną relację, planowali wspólną przyszłość a w lutym 2010 r. zaręczyli się. Oskarżony poinformował swoją dziewczynę, a później narzeczoną o ciężkiej sytuacji związanej z chorobą ojca i koniecznością wydatkowania z tego tytułu znacznych sum pieniężnych. Kierując się potrzebą wspomoczenia finansowego ojca K. K. (1) I. S. zaciągnęła w Banku (...) S.A. kredyt w kwocie 32.000 zł., którą to sumę w całości przekazała oskarżonemu. K. K. (1) pieniądze przeznaczył na własne potrzeby oraz wobec ponawianych żądań zwrotu pożyczki oddał I. S. równowartość jednej raty kredytu tj. 951,60 zł. w toku postępowania przygotowawczego oraz dalsze kwoty, które łącznie zamknęły się w 2000 zł. I. S. zmuszona była ogłosić upadłość konsumencką.

W lipcu 2010 r. oskarżony poznał kolejną swoją ofiarę, M. B., z którą utrzymywał znajomość i bliską relację do września 2010 r. W tym czasie, ponownie posługując się nieprawdziwą historią o chorym ojcu i konieczności zdobycia funduszy na jego leczenie uzyskał od tej pokrzywdzonej łącznie 52. 249,74 zł. Na kwotę tę składały się: kredyt w (...) Banku (...) na kwotę 12.294,74 zł, kredyt w (...)w kwocie 14. 955,00 zł, oraz kwoty 9.000 zł i 16. 000 zł. Ponieważ kredyty były oprocentowane pokrzywdzona umówiła się z oskarżonym, że zwróci on jej kwotę 53. 000 zł i taką kwotę przyjął Sąd jako kwotę niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez M. B.. Ostatecznie oskarżony K. zwrócił pokrzywdzonej kwotę 600 zł.

We wrześniu 2010 r. M. B. przyjechała w odwiedziny do E. K. (1) wraz z K. K. (1), którego przedstawiła jako swojego chłopaka. Parę dni później oskarżony ponownie odwiedził E. K. (1), ale już bez swojej dziewczyny M. B.. W okresie od września do listopada 2010 r. E. K. (1) namówiona przez K. K. (1), kierując się chęcią wsparcia finansowego pożyczyla mu pieniądze w kwocie: 5000 zł, 5000 zł, 1100 zł, łącznie 11.100 zł.

Pod koniec października 2010 r. za pośrednictwem portalu internetowego oskarżony poznał B. E.. Ponownie, po nawiązaniu bliższej relacji i wzbudzeniu zaufania do swojej osoby posłużył się nieprawdziwą opowieścią o chorym ojcu. W okresie od 1 do 30 listopada 2010 r., tak wprowadzona w błąd B. E. przekazała K. K. (1) na leczenie jego ojca pieniądze w łącznej kwocie 14.378.95 zł, na które zaciągnęła kredyt w banku (...).

W okresie od 24 do 29 listopada 2010 r. w podobny sposób oszukał kolejną kobietę – M. K. (2). Również ją poznał za pośrednictwem portalu internetowego i powołując się na konieczność zebrania pieniędzy dla chorego, przebywającego w szpitalu ojca wyłudził od niej kwotę 46. 500 zł. (41. 500 zł. kwoty głównej i umówione odsetki w kwocie 5000 zł).

Oskarżony, wszystkie opisane wyżej kobiety zwodził co do zamiaru zwrotu uzyskanych od nich pieniędzy, wprowadzając je w błąd co do ich przeznaczenia i utrzymując je w przeświadczeniu, iż są one niezbędne do leczenia jego chorego ojca. Zakładając konto na portalu internetowym „(...)” oskarżony działał ze z góry powziętym zamiarem oszukania wszystkich kobiet, z którymi w okresie objętym zarzutem uda się nawiązać relację, wzbudzić zaufanie i uzyskać tym sposobem środki finansowe.

W bliżej nieustalonym okresie czasu lecz nie wcześniej niż 1 października 2010 r. i nie później niż 31 października 2010 r. K. K. (1) przywłaszczył sobie powierzone mu przez K. A. pieniądze w kwocie 400 zł. na jej szkodę oraz powierzony mu przez O. K. komputer marki H. wraz z pamięcią USB i torbą do notebooka o łącznej wartości 2.323,80 zł na szkodę Zakładu Usługowego (...). Wskazany komputer wraz z akcesoriami miał oskarżony zastawić w komisie a następnie zwrócić, czego nie uczynił. Kwotę 400 zł K. A. pożyczyła oskarżonemu. Pieniądzy tych nigdy jej nie oddał, przywłaszczając je sobie.

W okresie od 10 października 2009 r. do 30 listopada 2010 r. (do czasu zatrzymania) oskarżony K. K. (1) wynajmował lokal przy ulicy (...) w W.. W tym okresie, w bliżej nieustalonym czasie przywłaszczył sobie, stanowiące własność K. M. i będące na wyposażeniu wynajmowanego mieszkania mienie w postaci komputera, telewizora oraz odtwarzacza DVD, o łącznej wartości 1. 850 zł.

W dniu 24 marca 2011 r. oskarżony został poddany badaniom przez biegłych lekarzy psychiatrów, którzy stwierdzili, iż w chwili zarzucanych czynów jego stan psychiczny nie znosił ani nie ograniczał zdolności rozpoznania znaczenia czynów oraz zdolności pokierowania swoim postępowaniem.

Oskarżony poddany również został badaniu psychiatrycznemu połączonemu z obserwacją sądowo psychiatryczną. W wydanej po przeprowadzeniu obserwacji opinii sądowo – psychiatrycznej biegli uznali, że stan psychiczny oskarżonego K. K. (1) nie budzi wątpliwości zarówno w czasie czynów jak i w czasie postępowania. (opinia k. 3442 – 3480).

Wobec wniosków opinii oraz faktu, że zostało wypowiedziane upoważnienie do obrony dla dotychczasowego obrońcy adw. N. Sąd uznał, że oskarżony może samodzielnie prowadzić swoją obronę. Jednakże z uwagi na wniosek oskarżonego Sąd na rozprawie w dniu 22 marca 2019 r. na podstawie art. 78 par. 1 k.p.k. wyznaczył mu obrońcę z urzędu, uwzględniając fakt, że deklarował on brak majątku oraz brak możliwości zarobkowych z powodu pobytu w areszcie (postanowienie k. 3613). Na rozprawie w dniu 21 maja 2019 r. wyznaczenie obrońcy zostało cofnięte (k. 3671v).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

częściowo wyjaśnień oskarżonego K. K. (1) (k. 460 – 463, 476 – 477, 1254 – 1257, 1577),;

oraz w całości zeznań świadków: I. S. (k.2 – 3, 240, 3743), M. J. (1) (k. 40 – 41, 90 – 91, 243, 319 – 321, 726 – 727, 3743v – 3744v), M. J. (2), wcześniej K. (k. 430 – 432, 3672 - 3673), M. B. (k. 438 – 440, 3746), K. A. (k. 538 - 539), E. K. (1) (k. 586 – 589, 591 - 593), B. W., wcześniej E. (k. 596 - 599), O. K. (k. 679 – 680, 3750), K. W., wcześniej I. (k. 1113, 3751), M. K. (3) (k. 415 – 416, 1120, 3745), P. B. (1), wcześniej C. (k. 72 – 75, 421 – 424, 1119v, 3747 - 3748), J. C. (k. 59 – 70, 97 – 98, 3749), W. T. (k. 3749 - 3750), A. C. (k. 548 – 549, 3751) oraz innych, których zeznania zostały zaliczone do materiału dowodowego.

a nadto: wszelkiej dokumentacji zaliczonej w poczet materiału dowodowego, w tym opinii sądowo – psychiatrycznych i psychologicznych (k. 1260 – 1264, 2099 – 2102, 3442 – 3480, 3481 – 3514).

K. K. (1) w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Przed sądem co do zasady przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów zabronionych i deklarował chęć dobrowolnego poddania się karze. W złożonych wyjaśnieniach niejednokrotnie starał się umniejszyć swoją winę i deklarował chęć zwrotu pieniędzy pokrzywdzonym, co nie następowało. Odnośnie zarzutu dotyczącego uszkodzenia drzwi w mieszkaniu przy ul. (...) oskarżony wyjaśnił, że ich uszkodzenie nastąpiło w wyniku wypadku i drzwi, celem ich naprawienia wyniósł do garażu (k. 1256).

Sąd zważył, co następuje:

Za wiarygodne Sąd uznał wyjaśnienia K. K. (1), w zakresie w jakim przyznał się do zarzucanych mu czynów. Wyjaśnienia, w których kwestionował swoją winę i wyjaśniał odmiennie niż świadkowie, a w szczególności osoby pokrzywdzone Sąd uznał wyłącznie za przyjętą linię obrony, mającą na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej bądź złagodzenie ewentualnej sankcji karnej. Na wiarę sądu zasługują natomiast wyjaśnienia oskarżonego dotyczące nieintencjonalnego uszkodzenia drzwi w lokalu przy ul. (...).

W sprawie przesłuchani zostali świadkowie, jednakże najistotniejsze z punktu widzenia stawianych oskarżonemu zarzutów były zeznania osób przez niego pokrzywdzonych.

I tak, za wiarygodne, bo spójne, konsekwentne, uzupełniające się wzajemnie i korespondujące z zeznaniami pozostałych pozytywnie zweryfikowanych świadków, oraz znajdujące potwierdzenie w zgromadzonej dokumentacji w postaci umów pożyczek, umów kredytowych, korespondencji sms i mailowej, sąd przyjął zeznania świadków **I. S., M. J. (1), M. J. (2) (K.), M. B., E. K. (1) i B. W. (E.)**. Są to kobiety, które we wskazanym przez sąd okresie zostały przez oskarżonego oszukane, wykorzystane i okradzione. Ich zeznania pokazują charakterystyczny dla oskarżonego sposób działania polegający na uzależnieniu emocjonalnym ofiary, które prowadziło do wprowadzenia jej w błąd skutkującego niekorzystnym rozporządzeniem mieniem. Zarówno opisywany przez pokrzywdzone sposób działania oskarżonego, jak i wysokość kwot, którymi niekorzystnie rozporządziły ofiary nie budzi wątpliwości sądu. Z zeznań tych bezspornie wynika, że w tym samym okresie czasu oskarżony pozostawał w oszukańczych relacjach z kilkoma kobietami na raz i z tego tytułu czerpał korzyści finansowe.

Za wiarygodne Sąd uznał również zeznania świadków **K. A., O. K., W. T. i K. W.**, które dotyczyły trzech zarzutów przywłaszczenia powierzonych rzeczy ruchomych, tj. pieniędzy w kwocie 400 zł na szkodę K. A., komputera z akcesoriami na szkodę W. T. i sprzętu RTV na szkodę K. M.. Odmiennie zeznania oskarżonego zmierzające do udowodnienia braku zamiaru przywłaszczenia wskazanych rzeczy i deklaracja zwrotu nie mogą zostać uznane za nic więcej jak tylko przyjęta linia obrony. Dość powiedzieć, że oskarżony dysponował odpowiednio długim czasem na zwrot przywłaszczonych rzeczy, choćby w ramach naprawienia szkody, czego do dnia wyroku nie uczynił.

Zasługują również na wiarę sądu zeznania świadka **P. C. z domu C. i J. C.**. P. B. (1) w okresie objętym zarzutami zamieszkiwała z oskarżonym, była jego dziewczyną, studiowała i pozostawała na jego utrzymaniu. Była osobą, z którą, jako jedyną jak się wydaje łączyły oskarżonego autentyczne relacje emocjonalne. Oczywistym jest zatem, że trzymał on ją w niewiedzy co do swojej sytuacji osobistej (żona i dzieci) oraz prowadzonej działalności przestępczej polegającej na oszukiwaniu i wykorzystywaniu kobiet. P. B. (1) długo jeszcze po tym jak informacje w tym zakresie zaczęły do niej docierać nie mogła w nie uwierzyć, ufała oskarżonemu i kilkakrotnie po jego namowach wracała do niego. Jej zeznania w pełni korelują z zeznaniami ojca J. C.. Sąd doszedł również do przekonania, że w pełni wiarygodne i korelujące z depozycjami K. K. (1) są zeznania P. B. (2) dotyczące uszkodzenia drzwi w lokalu przy ul. (...). Świadek wiarygodnie zeznała, iż uszkodzenie drzwi łazienkowych spowodowane było nie chęcią ich intencjonalnego uszkodzenia, lecz było skutkiem „trzaśnięcia” nimi przez oskarżonego. Odnośnie drzwi do pokoju świadek nie miała żadnej wiedzy.

W pełni wiarygodne, choć nie wiele wniosły do sprawy są zeznania świadków **A. C., M. S., E. K. (2), L. I., P. Ł., I. Ł., P. A., H. K.**

Wniosek o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka **P. K.** (brata oskarżonego) został cofnięty przez prokuratora na rozprawie w dniu 25 czerwca 2019 r.

Zaliczone do materiału dowodowego, z uwagi na zgon zeznania świadka **J. K.** w pełni zasługują na wiarę, choć niewiele wnosząc do sprawy tylko w niewielkim stopniu stały się podstawą ustalonego przez sąd stanu faktycznego. Świadek potwierdził jedynie, że nie chorował i nie potrzebował sfinansowania operacji poza granicami Polski. Nigdy nie otrzymał od oskarżonego żadnych pieniędzy, wręcz przeciwnie to on przekazał mu na przestrzeni lat 2008 – 2009 kwoty pieniężne na łączną sumę około 150 tysięcy zł.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił sądowi na uznanie, iż oskarżony K. K. (1) w ramach czynów zarzuconych mu w pkt I do VI aktu oskarżenia dopuścił się popełnienia przestępstwa oszustwa z art. 286 § 1 k.k. w warunkach czynu ciągłego z art. 12 k.k. Wprowadził on bowiem pokrzywdzone I. S., M. J. (1), M. K. (4), M. B., E. K. (1) i B. E. w błąd co do stanu zdrowia swojego ojca, przeznaczenia przekazanych mu pieniędzy i zamiaru ich zwrotu i wykorzystując to mylne przekonanie o rzeczywistym stanie rzeczy doprowadził je do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwotach wskazanych w orzeczeniu sądu. Wypełnił tym samym wszelkie znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. Sposób zaś jego działania bezwzględnie wskazuje, że kierował się zamiarem bezpośrednim co do wszystkich znamion przypisanego mu czynu zabronionego. Oskarżony działał przy tym ze z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu. Specjalnie w celu poznania kolejnych ofiar założył konto na portalu internetowym (...). Jego zamiarem było uzależnienie od siebie możliwie jak największej ilości kobiet, tak aby czerpać z prowadzonego procederu jak największe profity. Tym samym nie sposób uznać, że przy nawiązaniu każdej nowej relacji rodził się u niego nowy zamiar oszustwa, co obligowałoby do przyjęcia, że oszustwa na szkodę poszczególnych kobiet były odrębnymi, nieobjętymi jednym zamiarem czynami. Niewątpliwie oskarżony działał w krótkich odstępach czasu. Nie kończąc jednej relacji rozpoczynał kolejną i następną, tak, że finalnie relacje te przeplatały się i zazębiały w okresie popełnienia przypisanego mu czynu. Z uwagi na łączną kwotę wyłudzonych pieniędzy sąd przyjął, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał również znamiona art. 294 § 1 k.k.

Zebrany materiał dowodowy, w tym w szczególności zeznania świadków pozwoliły również na przyjęcie, że oskarżony dopuścił się przywłaszczenia rzeczy na szkodę K. A., Zakładu Usługowego (...), którym to zachowaniem wyczerpał znamiona art. 284 § 2 k.k. (dwukrotnie) i art. 284 § 1 k.k. Sąd uznał przy tym, że czyny te popełnił oskarżony w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu, co pozwoliło na wymierzenie mu jednej kary pozbawienia wolności na podstawie art. 91 § 1 k.k. Z opisanego w punkcie IX aktu oskarżenia czynu popełnionego na szkodę K. M. sąd wyeliminował zarzucone oskarżonemu uszkodzenie drzwi. W ocenie sądu prokurator nie przedstawił żadnego dowodu wskazującego na intencjonalne uszkodzenie drzwi, wypełniające znamiona przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. Oskarżony konsekwentnie kwestionował aby podjął jakiegokolwiek działania nakierowane na zniszczenie drzwi w lokalu przy ulicy (...). Potwierdzenia dla tego zarzutu próżno również szukać w zeznaniach P. B. (2). Świadek K. I. opisała jedynie skutki jakie odnotowała w wyposażeniu mieszkania. Nie była natomiast świadkiem uszkodzenia drzwi łazienkowych i drzwi do pokoju, a zatem w tym zakresie jej zeznania nie były pomocne dla odtworzenia przebiegu stanu faktycznego. Tym samym przyjęcie, że oskarżony działał z zamiarem ewentualnym uszkodzenia rzeczy należącej do K. M. nie znajduje oparcia w materiale dowodowym i w ocenie sądu nie było prawidłowe.

Za czyn przypisany oskarżonemu w punkcie 1 wyroku sąd wymierzył mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Wziął pod uwagę zarówno stopień winy jak i stopień społecznej szkodliwości przypisanego czynu. Wina K. K. (1) nie budzi wątpliwości Sądu i brak jest jakichkolwiek okoliczności winę tą wyłączających. Nie zachodziły żadne okoliczności zewnętrzne, które niezależnie od woli oskarżonego wpłynęłyby na jego proces decyzyjny. Oskarżony jest osobą zdrową i w pełni poczytalną. W czasie czynów miał zachowaną zdolność rozpoznania ich znaczenia oraz pokierowania swoim postępowaniem.

Wymierzając karę za ten czyn sąd uznał, że jego społeczna szkodliwość jest znaczna. Za takim stanowiskiem przemawiają kwoty niekorzystnego rozporządzenia mieniem do którego doprowadził oskarżony, liczba pokrzywdzonych kobiet ale również sposób działania oskarżonego polegający na wykorzystaniu osób słabszych i uzależnionych od niego emocjonalnie, znaczna premedytacja i zupełny brak skruchy i refleksji. Oskarżony nadużył przy tym zaufania pokrzywdzonych, z którymi nawiązał intymne relacje i doprowadził do negatywnych dla nich skutków zarówno w sferze finansowej czy prawnej, ale również, co nie mniej ważne w sferze psychiczno - emocjonalnej.

Wymierzając oskarżonemu karę sąd miał na względzie wszelkie okoliczności łagodzące i obciążające. Jediną okolicznością łagodzącą jakiej dopatrył się Sąd odnośnie osoby K. K. (1) jest dotychczasowa jego niekaralność. Już jednak sposób życia oskarżonego, brak autentycznej skruchy i żalu oraz przeprosin skierowanych do pokrzywdzonych kobiet stanowią okoliczności obciążające, które nie pozostały bez wpływu na wymiar kary. Okolicznością taką był nadto fakt, iż działanie przestępcze oskarżonego trwało przez wiele miesięcy, a nasilenie złej woli i premedytacja były znaczne

oraz, że działał on w warunkach art. 294 § 1 k.k. Analizując zachowanie oskarżonego po popełnieniu przestępstwa, przez okres wielu lat kiedy to proces z przyczyn formalnych, stojących po stronie oskarżonego nie mógł się rozpocząć nie sposób oprzeć się wrażeniu, że deklarowana na różnych etapach skrucha i chęć zadośćuczynienia pokrzywdzonym były wyłącznie wystudiuowanymi pozami używanymi przez oskarżonego na użytek procesowy. Smutna prawda jest natomiast taka, że oskarżony nigdy nie żałował czynów, które popełnił, mimo wielu deklaracji nie zamierzał spłacać poczynionych szkód, unikał pokrzywdzonych, ukrywał się przed wymiarem sprawiedliwości i w dalszym ciągu uprawiał swój oszukańczy proceder, czego skutkiem są kolejne wszczynane przeciwko niemu postępowania. W trakcie przedmiotowego postępowania, będąc na obserwacji sądowo – psychiatrycznej do innej prowadzonej przeciwko niemu sprawy uciekł z miejsca w którym przeprowadzana była obserwacja i aktualnie, ponownie ukrywa się i jest poszukiwany listami gończymi.

Kara w rozmiarze 3lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności nie przekracza zatem stopnia winy oskarżonego i odpowiada znacznemu stopniowi społecznej szkodliwości jego czynu. Kara ta z pewnością nie może być uznana za zbyt surową czy zbyt łagodną.

Za czyny przypisane oskarżonemu w punkcie 2 wyroku, a dotyczące przywłaszczenia z art. 284 § 2 i 284 § 1 kodeksu karnego Sąd na podstawie art. 91 § 1 k.k. wymierzył K. K. (1) karę 1 roku pozbawienia wolności. W ocenie Sądu jest to kara słuszna i sprawiedliwa, adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanych czynów. Jako okoliczności łagodzące uznał sąd niewielką wartość przywłaszczonych rzeczy oraz dotychczasową niekaralność. Okoliczności obciążające to sposób działania oskarżonego charakteryzujący się znacznym nasileniem złej woli oraz absolutnym brakiem poszanowania dla cudzej własności, brak skruchy i chęci naprawienia szkody.

Na podstawie art. 85 k.k. opisane w punktach 1 – 2 kary pozbawienia wolności zostały połączone i Sąd wymierzył oskarżonemu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności.

Wymierzając karę łączną Sąd zastosował zasadę asperacji (zasadę mieszaną) stosownie do dokonanej oceny stopnia związku podmiotowego, przedmiotowego i czasowego łączącego poszczególne przestępstwa popełnione przez oskarżonego. Poczynił również pełne ustalenia co do wszystkich okoliczności mających wpływ na wymiar kary łącznej z punktu widzenia treści art. 85a k.k. a także art. 53 k.k. W tym miejscu przypomnieć należy, że wprowadzony do Kodeksu karnego nowelą lutową przepis art. 85a k.k. określa szczególne dyrektywy wymiaru kary łącznej nakazując sądowi wzięcie pod uwagę przede wszystkim celów zapobiegawczych i wychowawczych, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego i potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa co oznacza, że przy wymiarze kary łącznej sąd powinien przede wszystkim kierować się dyrektywą prewencji indywidualnej i generalnej.

Wymierzając zatem karę łączną w rozmiarze 4 lat pozbawienia wolności Sąd uwzględnił zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa jak i postawę sprawcy. Uznał, że w przedmiotowej sprawie nie sposób było zastosować ani zasady absorpcji ani pełnej kumulacji. Wziął pod uwagę kwalifikację prawną przypisanych oskarżonemu czynów i sposób działania wskazujący na pogłębiającą się demoralizację oskarżonego.

Ukształtowanie przez sąd kary łącznej na zasadzie asperacji, jest adekwatne do społecznej szkodliwości czynów, okoliczności ich popełnienia, związków podmiotowo – przedmiotowych, dzielących je odstępów czasowych, pozwoli osiągnąć właściwe cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do skazanego oraz wpłynie w odpowiedni sposób na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. Tak wymierzona kara w żadnym razie nie może zostać uznana za karę niesprawiedliwą. Nauczy oskarżonego, że popełnianie przestępstw finalnie nie jest opłacalne oraz pozytywnie wpłynie na osoby postronne, w tym środowisko osób pokrzywdzonych przestępstwami, pokazując, że sprawców czynów sprzecznych z prawem dosięga adekwatna i odpowiednio surowa kara. Na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności sąd zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w przedmiotowej sprawie stosownie do treści art. 63 § 1 k.k.

Uwzględniając złożone wnioski Sąd w trybie art. 46 § 1 k.k. zasądził od oskarżonego tytułem naprawienia szkody wskazane w wyroku kwoty. Na rzecz I. S. zasądził kwotę 30.000 zł., biorąc pod uwagę, że oskarżony zwrócił jej 2000 zł. Na rzecz M. J. (2) zasądził kwotę 46. 500 zł., gdzie 41.500 zł to kwota zaciągniętych kredytów, zaś pozostała część

to odsetki, które oskarżony również zobowiązał się oddać namawiając pokrzywdzoną do wzięcia kredytu. Na rzecz M. B. zasądził Sąd kwotę 52.400 zł gdyż z umówionej kwoty 53.000 zł. oskarżony zwrócił pokrzywdzonej 600 zł. Na rzecz E. K. (1) Sąd zasądził kwotę w wysokości 11.100 zł, a na rzecz B. E. kwotę 14.378,95 zł gdyż kwoty w dokładnie takiej wysokości przekazały one oskarżonemu w ramach pożyczki. Wobec złożonych wniosków sąd zasądził również od oskarżonego kwoty stanowiące równowartość przywłaszczonych rzeczy na szkodę K. A. i W. T..

Z uwagi na zawartą w art. 415 § 1 k.p.k. klauzulę antykumulacyjną sąd odstąpił od orzekania obowiązku naprawienia szkody na rzecz M. J. (1). Świadek zeznała bowiem, że dochodzi sumy 98.303,99 zł. na drodze postępowania cywilnego (spadkowego) po zmarłym ojcu K. K. (1), gdzie w skład majątku wchodzi jego mieszkanie i z tego majątku spadkowego mają być zaspokojone jej roszczenia. Ponieważ dotyczą one kwoty pieniężnej przekazanej oskarżonemu, zaś K. K. (1) jest spadkobiercą swojego ojca zachodzi tożsamość przedmiotowa i podmiotowa w zakresie dochodzonych przez M. J. (1) roszczeń. Jednocześnie wobec stwierdzenia przez sąd karny przestępczego charakteru uzyskanych przez K. K. (1) kosztem M. J. (1) sum pieniężnych pokrzywdzona, po uprawomocnieniu się wyroku karnego będzie mogła się posłużyć nim w prowadzonym postępowaniu cywilnym.

Na podstawie art. 627 k.p.k. sąd zasądził od oskarżonego K. K. (1) koszty sądowe w kwocie 9 779,74 zł (1908,79 zł za postępowanie przygotowawcze, 2.267,30 zł, 95,91 zł, 2970 zł, 2.137,74 zł – opinie psychologiczno – psychiatryczne) w tym opłatę w kwocie 400 zł oraz na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił go od ponoszenia pozostałych kosztów sądowych.

Izabela Szumniak